

[Finansministeren]

også sådan, at Færøerne selv må prioritere inden for deres egne rammer, så selv om man kan have ønske om et højere niveau og ét tættere på det danske, står tilbage, at Færøerne naturligvis også selv har forpligtelse til at foretage en prioritering. Men det er lykkeligt, at vi har nået et resultat omkring bloktilskuddene også i forhold til Færøerne.

Så kan jeg i øvrigt bekræfte over for hr. Breckmann, at det er korrekt, at livslysten i regeringen fortsat er på højdepunktet. Det er ikke bare livslysten. Det er også både arbejdslyst og initiativlyst.

Hvad angår finanslovsforslaget i almindelighed, har der jo været en diskussion en række ordførere imellem om, hvem der nu har pateriniteten til de respektive ændringsforslag. Den skal jeg naturligvis ikke blande mig i, kun sige, at når vi gør resultatet op, er der en række forslag, hvorom det er svært at sige, om det er Socialdemokratiet, der har førsteretten, eller det er Det Radikale Venstre, der har førsteretten. Det tror jeg lige så godt vi kan erkende, at sådan er det.

Jeg er heller ikke indstillet på at svare på de mange spørgsmål om, hvem der var lovet hvad på hvilket tidspunkt, for det har været en lang og vanskelig proces at nå frem til bred opbakning om det finanslovsforslag, vi i løbet af aftenen skal stemme om.

Hr. Bilgrav-Nielsen sagde, at han havde svært ved at forstå, at regeringen ikke havde krævet kompenserende besparelser af Socialdemokratiet i forhold til de indrømmelser, Socialdemokratiet har fået. Den tankegang forstår jeg naturligvis vel, for det er på den måde, at Det Radikale Venstre og regeringen har forhandlet gennem de senere år, og derfor er det berettiget at stille et sådant spørgsmål. Jeg tror, det er vigtigt, at vi noterer os, at Socialdemokratiet har en anden holdning til niveauet for de offentlige udgifter end regeringen og Det Radikale Venstre. Derfor kan man ikke uden videre sige, at man krone for krone skal skaffe kompenserende besparelser. Sådan virker det desværre ikke.

Hr. Svend Auken brystede sig meget af resultaterne i forbindelse med drøftelserne omkring finanslovsforslaget. Jeg vil bare stilfærdigt sige, at det er da altid rart, når modparten føler sig tilfreds.

Jeg havde lejlighed til i går at gøre op i forhold til klumperne omkring finanslovsforslaget, hvordan tingene egentlig hænger sammen. Det synes jeg ikke rigtig det er rimeligt at gentage i dag. Men ét tema vil jeg godt tage op, bare som eksempel. Hr. Svend Auken sagde bl.a.: Vi krævede i foråret en forhøjelse af dagpengene på 10 pct., også forhøjelse af efterløn osv. Vi fik 10 pct.

Det er korrekt, at dagpengene forøges med 10 pct., men som jeg sagde i går: Der var under alle omstændigheder i finanslovsforslaget indbygget en forhøjelse på de første 3 pct. efter den lovgivning om regulering i forhold til priser, der blev gennemført for et år siden. Det fremgik også klart af Det Radikale Venstres ændringsforslag til finansloven, at man ønskede en regulering herudover i forhold til lønudviklingen. Det er lige så klart, at det var en aftale mellem regeringen og Det Radikale Venstre, og det er i hvert fald en procent, der ligger et eller andet stykke over de tre.

Derfor skal jeg bare stilfærdigt sige, at Socialdemokratiet ikke har fået 10 pct., men dagpengene forhøjes med 10 pct. Det er mere for at sætte det, der er sket, ind i det rette perspektiv.

Så vil jeg også godt sige til hr. Svend Auken, at nu har regeringen og Det Radikale Venstre i fællesskab i fem år kørt en meget stram offentlig udgiftspolitik, som har været et væsentligt bidrag til, at vi har fået balance på de statslige finanser på baggrund af et rekordstort underskud i 1982. Så kan det naturligvis godt virke lidt ubehageligt, at man uden videre kan få nogle udgiftsforhøjelser igennem. Der er ingen tvivl om, hvorfor det er gået sådan: Folketingets sammensætning er naturligvis forklaringen herpå, men at det vækker irritation hos andre partier, er faktisk ganske forståeligt.

Til gengæld vil jeg, ligesom jeg gjorde i går, sige, at så er der også gjort op med begrebet social genopretning. Det er jeg i øvrigt heller ikke blevet imødegået på, og jeg har også forstået det sådan, og det synes jeg er glædeligt, at Socialdemokratiet nu også erkender, at forhøjelser herudover er der ikke råd til. Det er i hvert fald ikke uinteressant.

I øvrigt er det jo ingen kunst at øge de offentlige udgifter. Jeg vil godt om det sige, fordi det er flot at stå her på talerstolen og sige, at de offentlige udgifter skal skæres ned, at jeg kender ikke noget politisk parti i dette Folketing, der